

Neviděný

Jaryl věděl, že do téhle bryndy ho přivedla vlastní upovídánost a chvástavost. Kdyby se věnoval drobným krádežím a kapsářství, riskoval by vlastně jen trochu. Za zlodějnu byl sice v Lugu trest odseknutí ruky na náměstí před krvelačným davem, ale chytit se obvykle nechali jen ti nejhoupější zlodějíčci. Stráže byly pomalé, líné a úplatné, a obvykle polapily spíš zoufalce, kteří ukradli na tržišti kus chleba, aby měli jak nasytit hladovou rodinu. Na profesionální zloděje – byť jen ty drobné pouliční, jako Jaryl – byly obvykle krátké a z pohodlné.

Ale to ne, obyčejné krádeže byly Jarylovi málo. Chtěl odmalička něčeho dosáhnout, a když se mu to nedařilo, tak o tom aspoň snil. Sen o tom, že bude jedním z Magických stínů, se ho držel od sedmi let, kdy mu matka na smrtelné posteli prozradila, že jeho otcem je zřejmě potulný čaroděj. Ani neznala jeho pravé jméno, ale nechala se jím okouzlit – dost možná nejen obrazně, ale i doopravdy – ve vesnické hospodě U dvou hrnců, kde roznášela pití. A pak měla tu smůlu (tedy Jaryl to vlastně z pochopitelných důvodů tak úplně za smůlu nepovažoval), že běžný a údajně stoprocentně účinný lektvar proti početí nezafungoval.

Matka se plačícího chlapce, ač sama musela trpět velkými bolestmi, snažila aspoň trochu rozveselit vtípem, že mohl zdědit magické nadání po otci a při jeho hbitých prstech by z něj jednou mohl být skvělý Magický stín, vzácný mistr kouzel a klamu v jedné osobě. V tu chvíli to chlapce od zoufalství a smutku neodvedlo, ale později o jejích posledních slovech přemýšlel a přál si čím dál víc, aby byla pravdivá.

Nejen že to byl jeho sen, ale vlastně i jeho vzpomínka na matku. Tohle přání a taky jednoduchý medailonek z mědi, který zřejmě neměl valnou cenu, ale matka mu ho dala na smrtelné posteli s tím, že jí ho věnoval jeho otec během toho jediného večera, který spolu strávili.

Zůstalo ale jen u přání – ulice Jaryla sice vychovala ve hbitého zloděje a obstojného rváče i šermíře, ale s kouzlením neměl společného naprosto nic. K magii zatím přičichl jen ve chvíli, kdy při vystoupení pouťového kouzelníka na kraji Ovocného trhu ukradl z umělcova stanu kouzelný klobouk. Ale to se vlastně nepočítalo, protože klobouk ve skutečnosti nebyl vůbec magický, jen tak chytře ušitý, že se z jeho skrytých vnitřních kapes daly vytahovat barevné stuhy a jiné hlouposti.

Dětské sny obvykle skončí s dospíváním. Jaryl dospěl brzo – konkrétně ve třinácti letech, kdy břitvou prořzl hrdlo nevlastnímu strýci Vavřincovi, pěstounovi, který se ho ujal po matčině smrti. Byl to zoufalý a impulzivní čin, ke kterému ho dohnal sám Vavřinec. Byl totiž nejen celkem úspěšným obchodníkem s látkami, ale také zvráceným úchylem, který chtěl Jaryla znásilnit v koupelně. Chlapec po hrůzném činu, kterým definitivně skončilo jeho dětství, zapálil ve strachu z odhalení zvrhlíkův dům a uprchl do nejbližšího velkého města. Do Luga.

Ale sen o Magickém stínu se ho držel dál. Věřil v něj i teď, v devatenácti letech, kdy si na živobytí vydělával drobnými krádežemi ve velkoměstě plném bohatých měšťanů, neopatrných cizinců, přespolních kupců či udivených vesničanů, kteří byli zvláště snadnými cíli. Často před usnutím ve svém koutě v laciné noclehárně vymýšlel hrdinské příběhy, kterak

se díky své hbitosti a magickým schopnostem plíží skrz labyrint jakéhosi temného čaroděje a vysvobozuje z jeho spárů zajatou nadpozemsky krásnou královskou dceru (nebo alespoň průměrně hezkou pihovatou Bertu, dceru majitele noclehárny). Nebo jak se s dalšími hrdiny probíjí ruinami sídel zapomenutých civilizací a mečem i kouzelnými blesky poráží strašlivé stvůry hlídající ohromné poklady.

Tyhle sny a představy byly samy o sobě celkem neškodné a Jaryl díky nim aspoň na chvíli dokázal uniknout z bídné reality pouličního života špinavé chudinské čtvrti. Horší ale bylo, že občas zapomínal na rozdíl mezi představami a skutečností. Ale i to by se dalo přežít. Nebýt toho, že se v opilosti párkrát chvástal schopnostmi, které neměl, a činy, které nikdy nevykonal. Hloupé holedbání o tom, že je mistrem rychlých rukou a magie a dokáže se vloupat do magicky zabezpečených sídel, už totiž možná nepřežije.

Křivák a Kladvoun tvořily velmi nesourodou dvojici. Tedy aspoň na pohled. Pomenší šlachovitý chlapík s ošklivým uhrovitým obličejem a mastnými vlasy staženými do culíku měl za pasem několik nožů, vrhacích i do rvačky. A jeho kumpán, rozložitý obr s lehce tupým výrazem a svaly zápasníka zas v zádočném závěsu velké válečné kladivo. Jediné, co dnes měli na pohled společné, byly obušky, které oba třímali v ruce. Kromě toho to byly také výborně sehraní lumpové znalí všech možných špinavých triků, ale to na první pohled patrné nebylo. A při dnešní akci ani na ten druhý.

Omráčit a odtáhnout do skrýše namol opilého mladíka, který se – přesně jak jim informátor předpověděl – vypoťácel z pivnice U skřetího kolena, bylo směšně jednoduché. Popis seděl: necelých dvacet let, střední postava, tmavě hnědé krátké vlasy, pár dní neholený, sepraná modrá košile. Odpor žádný. Pohodovější džob už Křivák s Kladvounem dlouho neměli.

Jaryl pořád moc nevěděl, kde je a co se stalo. Seděl v nějaké místnosti bez oken, asi ve sklepě, s dvěma odpornými chlapy, kteří ho zřejmě včera přepadli a odvěkli sem. Měl kocovinu a bolela ho hlava, těžko říct, jestli víc z laciného chlastu nebo z rány, kterou dostal do spánku. Bouli měl doteď. Ten menší a ošklivější z věznilů, s mluvou bývalého studenta nebo úředníka, mu bez emocí a tak nějak samozřejmě vysvětlil, že pro něj má takovou zkoušku. Buď projde, nebo umře.

„Je to snadné, chlapče,“ usmál se slizce Křivák. Úsměv plný zkažených zubů přitom jeho nehezky obličej nijak nevylepšil. „Tady na stole jsou tři stejné truhličky,“ máchnul směrem k zašlému kusu nábytku. „Dvě z nich jsou zajištěné smrtícím kouzlem, jedna je čistá. Máš půl minuty na to, aby sis vybral tu správnou a otevřel jí. Když se ti to povede, bude všechno v pořádku,“ dodal Křivák a dobrosrdečně plácnul Jaryla po rameni.

„A když ne...?“ zašeptal mladík. „Tak umřeš – buď tě zabije past na špatné truhle, nebo – když ti to bude trvat moc dlouho -, ti rozbije palici tady Kladvoun,“ kývnul hlavou k holohlavému porůzku narvanému v příliš těsné kožené kazajce, který v ruce potězkával obrovské válečné kladivo. „Nic osobního, chlapče, ale když už jsi v naší skrýši, tak pro nás buď začneš makat, nebo odsud musíš nohama napřed, taková jsou pravidla,“ dodal rabiát a zas vězni nepříjemným šklebem odhalil neudržovaný chrup.

Jaryl zbledl. Má šanci dvě ku jedné, že umře. Jinak než náhodně truhlu vybírat nemohl. I když – možná když je řádně prohlédne, najde nějaké zbytky seslaného kouzla, nebo možná stopy po častějším otvírání na té správné, nebo... „Tak jdeme na to!“ vyrušil ho z úvah Křivák. Vytáhnul z kapsy malinké přesýpací hodiny – na takového pobudu celkem drahou hračičku – bouchnul s nimi o stůl a skoro cirkusově vykřikl: „Čas běžíííí – ted!“

Jaryl se snažil přemýšlet. Prohlížel truhličky ze všech stran – nedotýkal se jich ale – a snažil se najít nějaké odlišnosti. Šlo o úplně obyčejné truhličky, bez zámku, stačilo je jen otevřít. Ale všechny byly úplně nachlup stejné! Musí na to přijít! Rychlý pohled na hodiny – polovina písku už je pryč! Sakra, přece nechcípne v téhle díře jen proto, že se opil a vykládal, že je mistr zlodějny i kouzel, Magický stín. Není tady na téhle nějaká skvrna? Že by to... ale ne, to se mu jen zdálo v matoucím světle poblíkávající pochodně. Co teď? Intuice, spolehni se na intuici.

Jaryl mhouří oči a snaží se nepřemýšlet, nechává se vést jen instinktem. „Čas se ti krátí, hochu! Tři...“ zavrčel nespokojeně Křivák. Intuice Jarylovi zatím neporadila, jen se zatmělo před očima a točí se mu hlava. Z truhly vpravo má nepříjemný pocit. „...dva...“ Jaryl slyší šoupnutí nohou z místa, kde stojí Kladvoun. Nejspíš si nakročil, aby měl čistou ránu. Mladík nechce otevřít ani prostřední truhlu, i z ní má nějaký špatný pocit. „...jedna...“ Musí to být ta vlevo! Jaryl k ní natahuje ruku. „...a konec!“ tlesknul rukama hlasitě Křivák.

Jaryl zamrká očima a vnímá několik věcí najednou. Křivák na něj kouká s křivým úsměvem. Jiný vlastně ani neumí. Kladvoun pomalu spouští dolů svojí zbraň, kterou už měl napřaženou k drtivému úderu shora. A na stole leží otevřená levá truhla, Jaryl ještě v levačce křečovitě drží její víko, klouby doběla, ruka se mu třese. Obrovská úleva. Dokázal jsem to! Měl jsem štěstí a dokázal jsem to!

„Zvládnul jsem to! Uspěl jsem, ne?“ otočil se Jaryl ke Křivákovi. „Ale jistě jistě, zvládl jsi to dobře, hochu,“ přitakal Křivák s úsměvem: „Prostě excelentní začátek, uvidíme, jak si povedeš dál.“ „Jak dál, to není všechno?“ vyvalil Jaryl oči. Úleva byla rázem ta tam.

„Jistě že ne, jedna ze tří, to může být přeci náhoda, že? Ted' se otočíš, my truhly zamícháme a zkusíš to znova. A pak ještě třikrát. A asi nebudeme čekat půl minuty, ale já prostě pětkrát tlesknu, a buď otevřeš nějakou truhlu, nebo...“ „Nebo skončíš s kebulí na sračky,“ dokončil obr s klavivem chraplavým hlasem. „Ano, to bylo řečeno přesně,“ usmál se Křivák.

Někdo už by mu měl říct, ať se nesměje nebo ať si nechá ty zuby spravit, nebo aspoň vyndat, pomyslel si Jaryl. Pohled na Křivákův žalostný úsměv ho iritoval minimálně stejně, jako jeho slizká spisovná mluva. Nahlas ale neřekl nic, už proto, že měl sucho v krku. A taky jiné starosti, než rozebírat stav chrupu svého věznitele. Zrovna totiž začal usilovně přemýšlet, jak se vyhnout skoro jisté smrti.

I když se to i teď zpětně zdálo nemožné, Jaryl žádný trik nevymyslel. Prostě se trochu zbaběle smířil s osudem, přestal bojovat, vypnul mozek a náhodně vybíral truhly prostě podle pocitu. Dohromady měla zkouška pět kol, nachlup stejných, a Jaryl prošel. Věděl, že musel mít obrovské štěstí. Nebo to byl zásah některého z dávných bohů, i když se k žádnému z nich

nemodlil. Prostě zázrak. Dobře věděl, že šance na to, aby trefil vždy tu správnou truhlu, byla zoufale malá. I když jak moc malá, spočítat nedokázal.

„Jedna ku dvěstěčtřicetitřem,“ ozvalo se za ním. „Co-cože?“ vykoktal Jaryl. „Jedna ku dvěstěčtřicetitřem,“ zopakoval Kladvoun. „Křivák říkal, že taková je šance, že otevřeš dycky tu správnou truhlu. Von umí počítat dobře. A taky říkal, že to teda asi fakt umíš, protože takový štěstí nemá nikdo na světě,“ dodal pořez na vysvětlenou.

„Tak, a sme tady,“ houknul obr, protáhnul se chodbou kolem Jaryla a otevřel dveře do malého skladiště. „Vyber si pořádný voblečení, ve Starym městě je docela kosa. Prospektorskej komplet je docela dobrej. A taky zbraně, který se ti hoděj. Ve Starym městě totiž není jenom kosa, ale i různý potvory,“ uchechtнул se kolohnát.

Poté, co Jaryl zázračně prošel zkouškou, mu Křivák dobrácky vysvětlil, proč ho zatáhli do svého doupěte. Jeho chvástání o magických lupičských schopnostech se dostalo až k uším Neviděného, nepsaného krále podsvětí Luga. Pracovaly pro něj desítky, nebo spíš stovky lupičů, zlodějů, kurev, vymahačů, pašeráků a dalších podobných existencí. Včetně Křiváka a Kladvouna. A mezi tuhle sebranku ho jeho únosci právě naverbovali.

O Neviděném kolovala spousta městských legend. Někteří tvrdili, že je to bývalý šlechtic neprávem zbavený majetku, další měli zaručené informace, že jde o elfího vyhnance, a jiné drby mu zas přisuzovaly čarodějnické schopnosti nebo démonický původ. Jen málokterí ho znali osobně, i když Křivák k těmhle vyvoleným zřejmě patřil.

Jarylovi se sice pro Neviděného moc pracovat nechtělo, ale alternativou k práci pro Neviděného byla jediné smrt, jak mu laskavě vysvětlil Křivák. Jako by to nebylo jedno. Stejně asi zhebnu, pomyslel si Jaryl, když mu křivohubec popsal, co od něj Neviděný potřebuje.

Znělo to sice jednoduše a trochu jak z naivních dobrodružných románů, ale průser byl cítit skoro v každém slově Křivákova stručného popisu: „Ukrást malou černou lakovanou skříňku z pracovny kouzelníka Wasilije. Ten starý blázen žije na kraji Starého města. A neměl by být doma...“

Neměli by kouzelníci žít a bádat spíš ve vysokých věžích? pomyslel si Jaryl, když šlápnul už asi popadesáté do smradlavé louže jakési hnědé břečky. Nebylo se co divit, v kanálové chodbě byla tma jako v pytli a Křivákova zastíněná lucerna moc světla nevydávala. Zaprasené boty ale byla nejmenší Jarylova starost: všude ve tmě určitě číhala všemožná podzemní havěť.

Navíc si kvůli chabé viditelnosti těžko zapamatovával cestu a tudíž se oprávněně obával, že by zpátky bez Křiváka netrefil. To byla vlastně druhá pojistka, jak si Křivák a spol. zajistili Jarylovu loajalitu na téhle misi. Tou první bylo celkem jednoduché a přímočaré upozornění, že když zdrhne nebo je jinak podrazí, najde si ho Kladvoun a rozmlátí mu všechny klouby a kosti v těle.

Na druhou stranu mu za dokončení práce pro Neviděného slíbil Křivák tučnou odměnu. Těžko ale říct, zda by mu to měl Jaryl věřit. Nebyl si totiž jist, zda má Křivákova přezdívka původ v nepěkném úsměvu, který nebyl souměrný ani trochu, nebo odkazuje spíš na jeho jednání.

V tlumeném světle lucerny občas zahlédli pár kryš, které byly podezřele otrlé a dvojici se klidily z cesty většinou až ve chvíli, kdy na ně skoro šlápli. Mladíka cestování skoro potmě štválo a zkoušel několikrát protestovat proti Křivákově přístupu k osvětlení, ale dvakrát na něj jeho parťák zavrčel a potřetí mu dal pěstí do břicha. "Jsi poprvé na cestě do Starého města, tak drž hubu a krok," zasyčel k tomu obhroubleji, než obvykle.

A kromě těchto aktuálních starostí Jaryla samozřejmě trápilo i to, že ho Křivák na konci cesty nažene do kouzelníkova doupěte a bude čekat, jak se dostane přes magické nástrahy. Jaryl usilovně dumal, jak se z té šlamastyky dostat. Nic kloudného ho nenapadlo, při vymýšlení různých krkolomných plánů ale polevil v ostražitosti. A vrazil do Křiváka, který zničehonic zastavil a zakryl ztlumenou lucernu úplně.

"Ticho," zasyčel naštvaně křivohubý vůdce dvoučlenné výpravy a zatlačil Jaryla ke zdi. Zpoza rohu se vyhouplo tlumené světlo a tři siluety, jedna zhruba lidská a dvě menší, zavalitější. "Trpasličí prospektoři," vydechl s úlevou Křivák a pomalu rozsvítil lampu. Prospektoři už si jich všimli, jeden z trpaslíků na ně mířil těžkou kuší. "Jen procházíme, hoši," zavolal tlumeně jejich směrem Křivák a ukázal prázdnou levou ruku; v pravé držel lucernu.

Trojice beze slova vykročila podél opačné stěny. Jeden z trpaslíků, rudovlasý a rudovousý pořízek s objemným batohem na zádech, na ně pořád mířil kuší, ruka se mu ani nezachvěla. Druhý, osvalený bijec s mohutným uhlově černým plnovousem, navlečený v kroužkové košili, držel ve směru k Jarylovi a Křivákovi velký kulatý štít, ve druhé ruce potězkával dvoubřitou sekeru. Vedl je vychrtlý neupravený chlap se zašpičatělou holí v pravé ruce a jakýmsi pytlem přes rameno. Zřejmě žebrák, který se vyznal v kanálech a přivydělával si jako průvodce.

Jaryl slyšel, že se tak žijí desítky bezdomovců. Zákazníků, tedy prospektorů, měli v Lugu vždycky dost. Zkazky o ztracených pokladech Starého města pohřbeného před stovkami let ve Válce čarodějů, zničené metropole, na jejichž ruinách Lugo stálo, se vyprávěly po celém civilizovaném světě. Vidina snadného bohatství už přitáhla do velkoměsta leckterého dobrodruha, zkrachovalce či naivního vesničana. A většinu z nich tahle vidina samozřejmě stála život, protože kanály, skrz které se do ruin pod základy Luga dalo projít, i samotné Staré město byly domovem všemožných příšer. A slitování neměli ani banditi, kteří se sice neodvážili až do hlubších částí Starého města, ale okrádali znavené prospektory vracející se z výprav ze starých ruin (někdy) i s cennou kořistí.

Jaryl s Křivákem počkali, až trojice zmizí za další zatáčkou, a vyrazili znovu na cestu. Šli celou dobu mlčky, po asi dvaceti minutách se chodby začaly stáčet dolů a charakter zdiva se postupně měnil z neomítnutých cihel kanalizace na velké žulové kvádry. Světlo Křivákovy lucerny sice moc světla nevydávalo, ale i tak si Jaryl domyslel, že jdou po celkem široké ulici dávno zničeného města. Chodbu ze stran tvořily více či méně rozpadlé budovy, strop se ztrácel ve tmě.

„Nespadne to na nás?“ zajímal se Jaryl. Křivák se tlumeně uchechtнул a pak mladíkovi vysvětlil, že tunely Starého města jsou tvořeny troskami zaklesnutými do sebe tak pevně, že přežily staletí. Ve většině ulic se prostě domy zřítily a jelikož šlo zřejmě o dost vysoké budovy, zaklínila se jejich horní parta do sebe a vytvořila vlastně tunely. Zničení města nejspíš způsobila mocná válečná kouzla (alespoň to byl převládající názor mezi dnešními